e-Bubbels uit Filosofenfontein

23 oktober 2020

Voorwoord

Beste Lezers,

De herfst heeft duidelijk zijn intrede gedaan.
De noten, kastanjes en eikels vallen naar beneden … plof … plof … plof! De gekleurde blaadjes dwarrelen zachtjes neer en vormen een mooi bladerentapijt, dat ritselt onder je voeten.
Als de zon even doorbreekt, is het nu zeer aangenaam om te wandelen in de natuur en te genieten van al de geluiden en van de mooie kleurentooi van de bomen en de struiken terwijl de zonnestralen je gezicht verwarmen.
Ook in het domein van Filosofenfontein is de herfst te zien. Je kunt er mooie paddenstoelen vinden (zie een foto verder in dit nummer).

Er was een normaler ritme gekomen met de wekelijkse zondagsvieringen in de kapel. Maar de huidige coronatoestanden hebben er weer een einde aan gemaakt (zie verder in dit nummer).

We hebben de rubriek met overwegingen over de vieringen en deze over de huiskerken nu vervangen door twee nieuwe rubrieken namelijk:
'Info van de FF - gemeenschap' daarin geven we jullie meer informatie over het tijdelijk opschorten van de vieringen in de kapel, de planning van de kerstavondviering en andere praktische info in verband met onze gemeenschap.
en 'Mijmeringen van kapelgangers' met getuigenissen van leden van onze gemeenschap.

De andere rubrieken hebben een normale invulling.
Dankzij de inbreng van jullie is dit weer een mooi, goed gevuld nummer geworden.
Graag uw bijdragen voor het volgende nummer insturen voor 15 november naar info@filosofenfontein.be.

Veel leesplezier,

Jacqueline

Ooit reiken we
onze handen
weer uit…

En het zal hartelijker zijn
dan ooit tevoren!

Edith

Info van de FF - gemeenschap

Belangrijke mededeling: opschorting van de vieringen in de kapel.

Met veel spijt en ontgoocheling zullen wij omwille van de stijgende tweede corona-golf de vieringen in de kapel van Filosofenfontein weer opschorten vanaf nu tot minstens eind november. Het is jammer voor vele van de trouwe kapelgangers, voor wie de zondagsvieringen samen ook in de huidige omstandigheden een zeer belangrijk moment van de week waren.
Maar laat ons hopen dat we op die manier toch de mogelijkheid voor een kerstviering samen kunnen veilig stellen.

Deze informatie is ook te vinden op de website van Filosofenfontein.

Werken in de omgeving van Filosofenfontein

Er worden momenteel werken aan de Oud-Heverleestraat uitgevoerd. Het domein van Filosofenfontein is langs die weg niet meer bereikbaar vanaf 26 oktober. Gelieve daarna enkel de ingang langs de Waversebaan te gebruiken.

De kerstavondviering op 24 december 2020

Op kerstavond mogen wij telkens veel mensen in onze kapel verwelkomen.
Om iedereen dit jaar ook de gelegenheid te geven om op kerstavond mee te vieren, zullen wij uitwijken naar een grotere plaats.

Daarom zal die viering doorgaan in **de kapel van de Jezuïeten** op de Waversebaan 220 te Heverlee **om 21 uur**.

Natuurlijk is er ook voor deze viering een registratie nodig om te voldoen aan de coronamaatregelen. Het formulier daarvoor kan u hier vinden: registratie kerstviering. Meer concrete info zal nog volgen en zal ook te vinden zijn op de website van Filosofenfontein: www.filosofenfontein.be.

De kerngroep en het kerkberaad

Het mandaat van de kerngroepleden Anne-Lieze Albregts, Jef Schoenaerts en Rik Nuytten is op 1 oktober 2020 verstreken. Wij willen hen van harte bedanken voor hun niet aflatende inzet om onze gemeenschap goed te ondersteunen en te begeleiden. Zij worden vervangen door Sabine Van Huffel, Frank Cuypers en Ides Nicaise. Samen met Marcel Braekers en Jacqueline De bruyn vormen zij de nieuwe kerngroep.

Het kerkberaad ter afronding van het voorbije werkjaar zal dit jaar online moeten gebeuren. Daarover zullen jullie per mail nog meer concrete informatie ontvangen.

Mijmeringen van kapelgangers

Het Kunstuur, cultuur kan ons troosten.

Vandaag 11 september trof me bij het lied na de communie een bepaalde zin: ‘kom samen eten met iedereen, want wie houdt het uit, moederziel alleen’ (lied nummer 540).

Eenzaamheid tijdens de coronatijd is een steeds weerkerend thema, waarbij ik als weduwe jammer genoeg kan van meespreken. Ik ben er me natuurlijk van bewust, dat ik niet de enige ben in ons land en elders in de wereld. Daarom ben ik telkens heel blij als die eenzaamheid, liefst op een veilige manier doorbroken wordt.

Maanden geleden nodigde een vroegere klasgenoot van mijn secundaire school in Mechelen (bij de Ursulinen) ons uit om met de liefhebbers naar een speciale tentoonstelling te gaan in de Heilige Geestkapel van het Minderbroedersklooster, vlak bij de Sint-Romboutskathedraal. De titel van de tentoonstelling was ‘Het Kunstuur’.

Het bleek een uniek concept: de bezoekers mochten in groepjes van tien 32 topwerken van Belgische kunstenaars uit de periode 1887-1938 bezoeken, zonder levende gids, maar aangesproken door een geprojecteerde, meestal bekende figuur die ons quasi persoonlijk aansprak en met passie uitleg gaf over zijn/haar schilderij.

De personen waren perfect uitgezocht: burgemeester Bart Somers sprak over een voorganger van hem, Karel Dessein, die zijn stad gediend had van de Eerste tot de Tweede Wereldoorlog. Het portret was van Gustave Van de Woestyne.

Tot daar de politiek.
Ik werd vooral gegrepen door een aantal schilderijen met sociale, zelfs religieuze inslag.

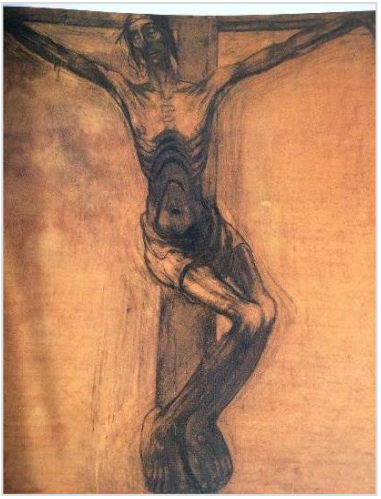

Het achtste doek was ‘Christus aan het kruis’ van Albert Servaes.
En wie mocht het voorstellen?
Khalid Benhaddou, de ons bekende imam uit Gent, die zo vaak op tv sussende woorden moet spreken, als er weer vijandelijkheden zijn tussen moslims en de rest van de Belgische bevolking.

Met zijn fluweelzachte stem vertelde hij dat niet alleen bij (soennitische) moslims maar soms ook bij de christenen een voorstelling van Christus verboden werd. De expressionistisch uitgebeelde, uitgemergelde Christus, als symbool van het lijden van de mensen tijdens de Eerste Wereldoorlog, kon niet door de beugel voor het vaticaan.

Weer van Gustave Van de Woestyne zagen we ‘De slechte zaaier’ met commentaar van kardinaal-aartsbisschop Jozef De Kesel.

Hij zag zichzelf erin als de zoekende mens, die gefrustreerd is over zijn eigen onmacht bij het overbrengen van de blijde boodschap.

En dan was er ook nog ‘De dronkaard’ van Eugene Laermans, becommentarieerd door Stijn Coninx. Ik werd er warm van hoe hij vertelde dat dit schilderij samen met ‘Stakingsavond’ van dezelfde schilder hem geïnspireerd had bij het filmen van ‘Daens’. Hij vermeldt zelfs de doofheid van één van zijn kinderen. De begaafde schilder was zelf ook vroeg doof geworden en later ook blind.

Nog een beeld dat me deed nadenken was ‘Vlaswieden in Vlaanderen’ door Emile Claus. Wij zijn vaak heel kritisch over de mechanisering van de landbouw. Als we dan stilstaan bij dit schilderij met 15 knielende of zelfs liggende wieders en wiedsters, dan beseffen we dat het vroeger niet beter was, Ik wied ook mijn bloemperken, maar niet om den brode zoals deze werkers. Ze zien er wel niet treurig uit, ze vinden het waarschijnlijk vanzelfsprekend; wie niet werkt, verhongert. Ook ‘moeder aan de haard’ bestond toen niet, van de 15 wieders zijn er 9 vrouwen. Eentje heeft zelfs haar dochtertje meegebracht; kinderkribbes waren er toen nog niet.

Wie bang is dat het hier alleen om de inhoud gaat: stijl, licht en kleuren worden ook besproken. Zelden was ik zo blij met mijn kunstbezoek.

Daarna gingen we eten in een restaurant op de grote markt. Heerlijk was het om samen te zijn met vroegere klasgenoten en naar elkaars verhalen te luisteren.
Maar achteraf kwam de grote ontnuchtering: zaten we niet te dicht bij elkaar? Hadden we elkaar niet besmet?

Gelukkig liep het samenzijn goed af, maar toch zullen we dit soort samenkomsten voorlopig moeten achterwege laten. Nochtans was de tentoonstelling wel veilig.

Ook cultuur kan ons troosten, wordt gezegd. Ik kan het beamen.

Tekst en foto’s: Daniëlle Auwaerts, 11 oktober 2020

Essentieel is kunnen zien

Op het einde van de zomer, met de winter in het vooruitzicht, en de beperkingen van de Coronamaatregelingen in gedachten, werd ik me méér en méér bewust van mijn eigen beperkingen te wijten aan mijn (voortschrijdende) leeftijd. Met het wegvallen van enkele engagementen kwam de gedachte aan zinloosheid, nutteloosheid in me op. Wat kan nu nog de zin zijn van wat me rest aan tijd? Een groepje senioren waar ik regelmatig mee bijeenkom heet trouwens ‘het nutteloos salon’ en is hiervoor een magere balsem.

Ik nam het boek van Bieke Vandekerckhove ‘De smaak van stilte’ en liet het - heel toevallig - openvallen op deze woorden van Pessoa:

> “… Essentieel is kunnen zien,
> kunnen zien zonder te denken,
> kunnen zien wanneer men ziet,
> en niet denken wanneer men ziet
> noch zien wanneer men denkt.”

Het zijn woorden die zij citeert als aanloop van een passage waarin zij diep ongelukkig en gefrustreerd uitschreit: “Iedereen is met zinvol leven bezig en dat van mij is zinloos”. Om dan plots een merel in haar tuin op te merken en het besef te hebben: je kunt dingen rondom je ‘zien’ en er dankbaar voor zijn.
Eigenlijk herinner ik me nu dat ik deze ervaring ook had tijdens de lockdown, tijdens mijn dagelijkse wandelingen en bij mijn Tao oefeningen in de tuin. Geluk heeft met waarneming te maken, met het zien van wat is, **zoals het is,** met een liefhebben van de dingen **om de dingen.** Zoals ook Pessoa getuigt, zoals ook veel dichters getuigen.

Bieke citeert de Engelse mystica Evelyn Underhill. “Onze vensters zijn besmeurd,” zegt ze. “met de spinnenwebben van onze gedachten, onze vooroordelen, met onze eigen behoeften en stemmingen.”

Is dit ook zo bij mij? Wij ouderen vragen ons af wat we nog te doen hebben (tenzij je kan opa of oma zijn, maar dan nog …). Is dat ook niet omdat er ons niets meer wordt gevraagd in onze maatschappij? Dan gaan we denken: ze hebben ons niet meer nodig. Is dit mijn spinnenweb, mijn angst, die mijn venster bevuilt?

Dus is de vraag die ook Bieke zich stelt: “Hoe kijk ik naar de dingen? Hoe kijk ik naar de werkelijkheid?”

Mijn oud worden/zijn kan ik niet veranderen. Aan de grenzen, de beperkingen die dit me oplegt is niet te tornen. Maar - samen met Bieke - misschien zijn er andere grenzen te verschuiven?

Ik moet nu denken aan een passage in ‘Mijn vrijdagen met Morrie’ (Mitch Albom), hoe de man, in de eindfase van zijn ziekte, op zijn vensterbank een vogeltje opmerkt: “Ik kijk iedere dag uit dat raam. Ik zie de bomen veranderen, ik zie hoe hard de wind waait. Het is alsof ik door die vensterruit de tijd werkelijk kan zien verstrijken. Omdat ik weet dat mijn dagen geteld zijn, word ik tot de natuur aangetrokken alsof ik die voor het eerst zie.”

De grote krachten van lijden, dood en rouw, van oud zijn, bewerken een vereenvoudiging in ons waardoor we de dingen anders zien, misschien wel voor het eerst zien. Dit was ook mijn ervaring tijdens de lockdown en nu ook weer als de herfst de bomen begint te kleuren. Hoe kan ik me losmaken van mijn gedachten over waardeloosheid, nu er niets meer van me gevraagd wordt omdat ik oud ben?
We moeten een andere manier van waarnemen cultiveren. Ons oefenen in aandacht, in belangeloze aandacht, en onze stemmingen, gedachten tussen haakjes durven plaatsen.

Het leeg en stil worden in de Zen meditatie is hiervoor een leerschool, het is een oefening in aandacht en belangeloosheid. Het wordt alzo een oefening in levenskunst. (En dit kunnen wij, ouderen, leren aan jongeren… Hé, we hebben toch nog veel te bieden…)

Roos Pattyn, 12 oktober 2020

When you are old …

In deze periode denken we allen zeer speciaal terug aan onze geliefden die reeds heen gegaan zijn. Zo bezorgde Paul Mulier ons het gedicht 'When you are old' dat zijn vrouw, Anne-Marie De Meersman († 6/2/2018) gekozen had voor haar uitvaart. Als germaniste besprak ze ooit uitgebreid de auteur van dit gedicht, William Butler Yeats. Daaruit distilleer ik enkele belangrijke punten.

Yeats was een Ierse dichter van de 19e eeuw (1865-1939). Zijn prille werk was gebaseerd op de Keltische mystiek. Zijn werk groeide met hem en werd krachtiger. Hij streefde naar een formele perfectie van de verzen. Alhoewel hij eenvoudig 'kon 'schrijven is hij toch een moeilijk te doorgronden dichter. In zijn gedichten bracht hij diverse materialen als een mozaïek samen, waarbij de logische verbindingen soms verdwijnen. Toch slaagde hij erin om zijn persoonlijk symbolisme een universele betekenis te geven. Zijn werken bezitten nog steeds een zekere kracht.

In 1923 kreeg hij de Nobelprijs voor literatuur

.Jacqueline

When you are old

When you are old and grey and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep;

How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim soul in you,
And loved the sorrows of your changing face;

And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.

William Butler Yeats (1893)

***Vertaling** door Catherine De Roo*

Wanneer je oud en grijs aan 't haardvuur doezelen zal
Lees bedachtzaam dit vers, bedenk hierbij vooral
Hoe je ogen zo zacht en hun tedere blik
Ooit velen beroerden, en beroerd was ook ik

Men adoreerde je - of deed men maar alsof? -
Je schoonheid, je gratie oogstten één en al lof
Slechts één hield echt van jou, van je nomadenziel
Je sprankel, je gloed, die hem keer op keer beviel

En staar dan, alleen, in de nagloeiende as
Mijmer triest hoe de Liefde ontmoedigd verdween
Om over de bergen en voorbij de zeeën,
Tussen de sterren te vergeten wie jij was

e-Kaarsjes

De sombere novemberdagen komen er nu aan, en ook Allerzielen.
Wij zullen de graven van onze dierbare overledenen weer een goede opfrisbeurt geven en versieren met bloemen, waarbij we hen speciaal gedenken.

We kunnen geen kaarsjes meer naar voren brengen in de kapel.
Daarom wil ik hier vele e-kaarsjes laten branden voor:

al onze dierbare overleden familieleden, kapelgangers, vrienden en kennissen;
ook voor al de mensen die in de coronaperiode in eenzaamheid zijn gestorven;
en voor zovele mensen wereldwijd die door ziekte of geweld de dood vonden.

Jacqueline

Altijd

Er zullen altijd dagen zijn
van tranen en gemis
die duren, eindeloos.
Maar laten wij ook
zoveel zalige herinneringen
als zachte troost omarmen,
zodat wij met een lach
jouw naam nog blijven noemen.

Er zullen altijd vragen zijn
en nachten, leeg en kil
nu jij er niet meer bent.
Maar laten wij ook
genoeg warmte in onszelf bewaren,
zodat je met elk woord
dat ons aan jou doet denken
weer even in ons midden komt.

Er zullen altijd grenzen zijn
die ons zo pijnlijk scheiden
en wegen van verlorenheid.
Maar laten wij toch weer
het nodige vertrouwen vinden,
zodat wij gaandeweg beseffen,
misschien zijn wij niet veel meer
dan een handbreed van elkaar.

Kris Gelaude
Uit 'Tot wij elkaar weerzien'

Op e-pero bij …

Coronaliedje

Op het sociale buurtnetwerk Hoplr Heverlee West werd enkele maanden geleden door Chris De Roover van Heverlee volgende boodschap gedeeld: ‘We maakten met enkele collega's een coronaversie van het liedje ‘Helena’ van Hugo Raspoet. Als je het mooi vindt, mag je het zeker delen. Dit is de link: https://www.youtube.com/watch?v=mdeMheP8q70.’

Ik zag dat toevallig, maar het is wel de moeite om het eens te bekijken en te beluisteren. Het is mooi gezongen, het is een goede tekst met een verzorgde montage van de beelden.
De tekst van het lied volgt hieronder.

Jacqueline

Corona,
als ik je zoveel stuk zie slaan,
dan denk ik dat ik best kan gaan,
ik ben al veel te lang gebleven.
Ik heb nochtans zeer vaak gedacht,
het komt wel goed, als ik wat wacht.
Lockdown weldra opgeheven.
Hier sta ik als een stuk idioot
mezelf moed in te spreken.
De woorden blijven steken,
m’n handen wegen zwaar als lood.
En ‘k weet niet eens meer wat ik zeggen zou.
Zoveel kapot, Corona,
door jou, Corona, door jou.

Corona,
al denk je nog zo sterk te zijn,
je krijgt ons in geen jaren klein,
steek dat niet in je dwaze koppie.
Eenieder draagt zijn steentje bij:
de virologen, zij aan zij,
zorgverleners man, echt toppie.
De bakkers, boeren zijn het kruim,
de supermarkten draaien,
wie mondmaskers kan naaien.
Voor iedereen een dikke duim,
wij drijven je tesamen in het nauw.
’t Is uit voor jou, Corona,
voor jou, Corona, voor jou.

Zang: Annick Van den put
Instrumenten & mixing: Karel Theunis
Tekst & slideshow: Chris De Roover

Corona,
maar waar ik ook naartoe zou gaan,
er is toch geen ontkomen aan,
je aard is veel te wreed voor woorden.
Je grijpt boosaardig om je heen,
onzichtbaar dreigend zo gemeen,
buitensporig in het moorden.
Ik speelde in die korte tijd,
dat ik je ben gaan haten.
Mijn vrijheid, werk, mijn maten,
en ook nog eens mijn oma kwijt.
Je toont nog steeds geen greintje berouw.
Wat is dat toch, Corona,
met jou, Corona, met jou.

Corona,
wij hebben je sterk overklast,
adieu, je toekomst die ligt vast,
de onze schittert daarentegen.
Wij komen hier veel sterker uit,
een nieuwe tijd wordt ingeluid
van samenleven en bewegen.
Natuur en stilte zijn zo schoon,
wij zullen meer verbinden,
accent op ’t welbevinden.
De zorg krijgt haar verdiende loon,
hier kan ik niet op wachten, kom maar gauw.
‘t Wordt mooi na jou, Corona,
na jou, Corona, na jou.

Een beetje humor doet ons goed

De mooie paddenstoelen in het domein van Filosofenfontein

ZOEKERTJE

Gezocht voor een gezin!

Een losstaande, traditionele oven (geen microgolfoven) die je kosteloos wil doorgeven.

Je kan een seintje geven aan Daniëlle Auwaerts.
Haar contactgegevens zijn: 0485/160391 of danielle.auwaerts@gmail.com

Dank bij voorbaat!

Vervolgverhaal over de kunstwerken van Simone Reynders.

Wandtapijt: Tranen voor een dode vogel (1979 – 80x100cm)

https://simone-reynders.be/index.html

Simone was zo aangedaan door de grote milieuramp met de olietanker Amoco Cadiz op 16 maart 1978 in Bretagne, dat ze er een prachtig wandtapijt rond maakte.

De Libanese reuzentanker liep er aan de grond, vijf kilometer voor de kust. De olietanker was eigendom van het Amerikaanse Amoco. Het schip was op weg naar Le Havre in Frankrijk, toen het in stormweer terechtkwam. Een technisch probleem maakte het schip onbestuurbaar, waarna het in de richting van de Franse kust dreef en op een rots liep. Als gevolg hiervan brak het schip in twee en stroomde er 200.000 ton ruwe olie in zee, waarbij het Kanaal ernstig werd vervuild, én het Bretoense strand over een lengte van ruim 300 kilometer grote schade opliep. Het werd een van de grootste milieurampen in de geschiedenis. De oesterkwekerijen van de streek werden verwoest, er kwamen ontelbare zwemvogels om.

Het opruimen van de oliesmurrie duurde meer dan een jaar. Vandaar Simone haar 'Tranen voor een dode vogel' als symbool voor de ontelbare vermoorde zeedieren/vogels.

Griet Vanden Berghe

Hoe zou het nog zijn met … jullie?

Ooit lang geleden was de Abdij van Postel het toneel van een roofoverval, waarbij de roversbende ‘De Bokkenrijders’ er in hun zoektocht naar een schat, de Abdij bestormden en een wilde rondedans hielden rond het altaar van de kerk. Tenminste als je het verhaal mag geloven dat verteld wordt in de ‘Villa Volta’, een attractie in het pretpark De Efteling.

Vandaag is de Abdij van Postel een oase van rust in de Antwerpse Kempen. Wij komen er elk jaar samen met een groep vrienden om er te bezinnen, de gebedsdiensten bij te wonen, maar ook te wandelen, samen pannenkoeken te eten in het Gasthof en veel bij te praten. Na een jaar elkaar niet gezien te hebben is het telkens een zalige tijd samen.

De reservatie voor dit jaar lag dan ook al heel lang vast: het voorlaatste weekend van oktober. Maar enige tijd geleden ontvingen we een mail van de gastenpater: “Omwille van de corona-pandemie zijn we genoodzaakt uw reservatie te annuleren”. Hij sloot het bericht af met “Verbonden in Christus en Maria”. Mogelijk om door het inroepen van een hoger gezag de annulatie kracht bij te zetten. Of misschien als troost. In elk geval, het weekend gaat niet door. Geen pannenkoeken samen dus, geen gelegenheid om te vragen “Hoe gaat het met ieder van jullie” en dan rustig bij te praten.

“Hoe gaat het met ieder van jullie?”

Deze vraag kwam ook bij mij op, vorige zondag toen we in het Communielied zongen:

Beker met wijn, een vredeswens,
elkaar begroeten van mens tot mens:
verbonden worden met iedereen,
want wie houdt het uit moederziel alleen.

We hebben nu wel een aantal zondagen samen gevierd met een beperkte en vaak dezelfde groep. Maar velen hebben we gemist, en van hen hebben we geen nieuws. Hoe kunnen we met elkaar contact houden? Laat ons blijven zoeken naar elkaar en met elkaar verbonden blijven. Tot we - al of niet binnenkort - weer met zijn allen kunnen samen komen en onze tradities weer opnemen, zoals samen het Onze Vader bidden, onze ‘rondedans’ rond het altaar, verbonden in Christus en Maria.

Frank Cuypers
Foto: Geert Moons

NB: Jullie reacties met wat nieuws zijn steeds welkom op info@filosofenfontein.be.

Informatie en interessante weetjes

Filmtip: HOPE

Vermits de café's en eetgelegenheden dicht zijn, kan je maar beter eens naar de cinema.
In Cinema Zed is er keuze te over, maar wat zeker de moeite loont, is de Noorse prent 'Hope'.

De vrouwelijke regisseur heeft een aantal jaar geleden zelf kanker gehad en heeft op basis van haar wedervaren een zeer realistisch verhaal opgehangen van wat dit verdict aanricht bij een mens en zijn directe omgeving.

Het is des te ingrijpender omdat het koppel dat dit te horen krijgt, eigenlijk van elkaar vervreemd is. "Ik verwacht niet dat je van mij houdt, maar wel dat je mij steunt" zegt zij bij het horen van het onheilsbericht. Dat één en ander zich afspeelt in de kerst- en nieuwjaarsperiode zou aanleiding kunnen geven tot een melodrama, maar dat is het niet. De gesprekken met artsen, vrienden en familie zijn direct en echt.

Ook de aarzelingen om het aan de (3 eigen en 3 'plus') kinderen over te brengen en het dan ook te doen, verloopt op een authentieke manier.

"Ik wist niet dat jullie van elkaar hielden" zegt één van de kinderen op het einde van het verhaal. "Ik heb daar slechts één herinnering aan van heel lang geleden".

De kwetsbaarheid van één van de partners brengt hen op een geloofwaardige manier (terug) bijeen

De film wordt nog elke dag vertoond zeker tot en met 3 november, afwisselend om 17u30 en 20u00 in 't Stuk.

Jacques

De derde encycliek 'Fratelli Tutti' van paus Franciscus, een eerste kennismaking

Op zondag 4 oktober, de feestdag van Sint Franciscus, ondertekende paus Franciscus zijn derde encycliek: Fratelli Tutti, allen broeders (en zusters). Wat staat erin? Een eerste kennismaking.

Dit en nog veel meer kan je lezen in het virtuele nieuwsblad van de Dominicanen in Nederland.
https://dominicanen.nl/2020/10/er-zijn-geen-anderen-geen-zij-er-is-alleen-wij/

Regelmatig verschijnt daarin ook nieuws uit België.
Misschien een aanrader om dat eens te bekijken.

Anne-Lieze

De Wijsheidsspreuken van de heilige Franciscus van Assisi

Beste Dominicanen en hun (leken)broeders en zusters,

Franciscanen zijn de beste vrienden van Dominicanen.
Daar ben ik het levend bewijs van

In Vlaanderen woont een wijze en verstandige minderbroeder, André Janssen, die hard heeft gestudeerd op de historische bronnen van Franciscus en daarop zinvolle reflecties formuleert, vanuit een filosofische, evangelische en psychologische achtergrond. Hij schreef ook: 'Franciscus van Assisi, mysticus van nabijheid' en 'Snaren van de ziel'. Aanraders!
En hij is ook een zalige begeleider bij staptochten, de gezinsvakantie, en allerhande vormingsinitiatieven van www.franciscaansleven.be

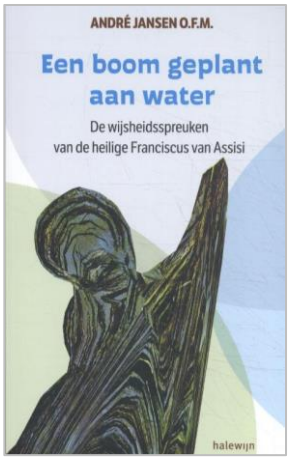

Ik beveel jullie van harte zijn nieuw boek aan:
'Een boom geplant aan water. De Wijsheidsspreuken van de heilige Franciscus van Assisi'

Brigitte Puissant
Brigitte was vroeger actief in Filosofenfontein en is nu een bescheiden kerkganger in Dominicus én begeleider van een verdiepingsgroep rond de Franciscaanse spiritualiteit in de Clemenspoort Gent.

Op de website van Kerknet kan men over dit boek ook een kort artikel vinden via deze link.
Daarin staat geschreven dat Franciscus van Assisi in dat boek naar voren komt als een mysticus van het niveau van Meister Eckhart of Ignatius van Loyola.
Barbara Mertens zei bij de voorstelling van dat boek *"De wijsheidsspreuken helpen me om de juiste vragen te stellen bij wat ik doe of ervaar in heel concrete situaties. Vragen die peilen naar wat nu écht belangrijk is én die er mee voor zorgen dat ik mijn intenties kan blijven uitzuiveren."*

Requiem 'Eternal Light' - Howard Goodall

Nu Allerzielen voor de deur staat, vinden in vele parochies herdenkingsvieringen plaats voor de overledenen van het voorgaande jaar. Mogelijk zal daarbij (één of meerdere delen uit) een bekend Requiem worden gebruikt. Er is trouwens keuze te over, want heel veel beroemde componisten schreven hun requiem neer. In uitvaartmissen zijn vooral het 'Pie Jesu' uit de werken van Lloyd Webber of Gabriel Fauré populair, een enkele keer ook dat van Maurice Duruflé; stuk voor stuk mooie en betekenisvolle liederen.

Een volledig werk zal er allicht niet worden uitgevoerd. Toch is het de moeite waard om zo'n oorspronkelijk werk volledig te beluisteren, waarbij mijn eigen voorkeur uitgaat naar het Requiem van Maurice Duruflé. Hij gebruikt daarvoor de Gregoriaanse melodie van de Missa Pro Defunctis (dodenmis) en geeft die in koor en orkest een prachtige harmonie mee, waarin middeleeuwse muzikale modi met impressionistisch-moderne toetsen verrassend worden omweven.

Bij ons veel minder bekend is het Requiem 'Eternal Light' van Howard Goodall.
Onterecht, want het is een werk dat onze aandacht absoluut verdient. Ik leerde het kennen binnen ons koor Tourdion, dat het als onderdeel van het Kerstconcert 2014 programmeerde in het kader van de herdenking '100 jaar Groote Oorlog'. Het omvat immers een deel 'Dies Irae - In Flanders fields the poppies blow'.

Het is een merkwaardig werk, dat geschreven werd als zowel een koor- en orkestwerk, als een dansstuk. Het maakt gebruik van tekstfragmenten uit de Gregoriaanse dodenmis, en combineert deze met profane gedichten die uit eenzelfde inspiratie putten als de Gregoriaanse tekst. Heel merkwaardig (maar dankbaar als dansstuk) zijn de twee uiterst ritmisch en navrant-klinkende 'bewegingen' op tekst van de Openbaring van Johannes (8;1-13).

Voor een beschrijvende video met de componist en uitvoerders, geïllustreerd door korte fragmenten, kan je terecht op deze link op youtube.

Geen 'Pie Jesu', maar wel een bede die in heel wat van de delen naar voor komt. Het volledige werk kan beluisterd worden op youtube: Eternal Light: A Requiem.

1. Kyrie Eleison: Close now thine eyes and rest secure
2. Revelation: Factum est silentium (Apocalyps)
3. Litany: Belief
4. Hymn: Lead, kindly light amid the encircling gloom, lead thou me on
5. Lacrymosa (Tears): Do not stand at my grave and weep
6. Dies Irae: In Flanders Fields the poppies blow, between the crosses row on row
7. Recordare: Drop, drop, slow tears
8. Revelation II: Tum angelus tertius clanxit (Apocalyps)
9. Agnus Dei
10. In Paradisum: Lux aeterna

Vooral het tiende deel, waarin de componist een kunstige synthese maakt van uittreksels uit diverse van de voorgaande delen om dan te eindigen in een herhaalde vraag om eeuwig-durend Licht, is van een aangrijpende schoonheid.

Een mooie illustratie van de mix van de profane en religieuze benadering die hij binnen dit requiem betracht, is de litanie (deel 3), waarvan de Engelse tekst teruggaat op een **gedicht van Ann Thorp**:

I have to believe that you still exist somewhere;
that you still watch me sometimes;
that you still love me somehow.
I have to believe that life has meaning somehow;
that I am useful here sometimes;
that I make small differences somewhere.
I have to believe that I need to stay here for some time;
that all this teaches me something;
so that I can meet you again somewhere.

Vertaling: Ik moet geloven dat jij nog steeds bestaat, ergens;
dat jij naar mij kijkt, soms;
dat jij nog steeds van mij houdt, ergens.
Ik moet geloven dat het leven betekenis heeft, desondanks;
dat ik hier nuttig ben, soms;
dat ik kleine verschillen kan maken, op sommige plaatsen.
Ik moet geloven dat ik hier nog moet blijven, voor enige tijd;
dat dit alles mij iets bijbrengt;
zodat ik je kan weerzien, ergens.

Dit requiem leidt mij naadloos naar de inhoud van Kris Gelaude's laatste en erg diep rakende boek 'Tot wij elkaar weerzien', dat in vorige e-bubbel aandacht kreeg.

Jef Van den Branden

En tot slot

Herfstbezinning

We zien alweer de bladeren dwarrelen
en weten dat de herfst er dus weer is,
maar treurnis om de zomer die er was
en die in geur van sterven overal verschijnt,

neen, die vecht wel om de overhand en
gaat met kleuren ons bedriegen maar wint
het niet van ’t vaag vermoeden dat dit niet
het einde is, maar even rust en stilte vraagt.

En ieder jaar opnieuw gebeurt dit wonder
dat bomen zeker dood lijken te gaan,
maar eer het laatste blad gevallen is
zijn er al sporen van een nieuw bestaan.

Wat kan ik zeggen, dromen, wensen
want zo gaat het toch zeker ook met mensen?

Adeleyd

Foto: Jacqueline De bruyn